

Nemce; za nas Slovence je edino pametno in potrebno slovensko, in tega nam tudi z vašimi nemškimi tiskovinami izpodkopali in izpodrinili ne boste!

Cerkvene zadeve.

V blagi spomin!

(Konec.)

Šolske mladine bili so poseben prijatelj, ne jej le dober učenik, temveč prav moder odgojitelj, svest si, da so dobro odgojeni otroci lepa obljuba boljih ljudij in boljnih časov. Na pridiznici tekla jim je beseda božja srčno, brez vsega prilizovanja, pa tudi brez pikanja, ki več škoduje, kakor pomaga. V spovednici so bili usmiljeni oče, ki ne odpusti samo, ampak tudi poboljša. Pred oltarjem bili so angelj med Bogom in ljudmi, doma v molitvi skrben varuh in Bog je dal rast temu, kar so pobožni Mihael sejali.

Prijazen mož in zvest prijatelj svojih tovarišev, bili so rajni Milošič brez vse hinavščine: »Vere Israelita, in quo non est dolus«, posebno častit pa vsem, ki se Boga boje in za vzveličanje svoje duše skrbijo, naj si bodo kmetje ali pa gospodje. Duhovni sobratje so jih kaj radi obiskovali, saj so jim bili vsikdar dobro došli, bodi si po dne ali po noči, kajti v hiši pokojnika vladala je v resnici prava slovanska gostoljubnost. Blizu svoje rojstne hiše imeli so lep vinograd, ki proti večeru leži ter prav dobro kapljico rodi. Tudi tje so o času trgatve vabili prijatelje in znance, ter so bili v njih sredini vselej izvanredno veseli, akoravno so nekatera leta vsled hude toče in pa uime malo nabrali. Bile so kaj vesele ure, katere tudi pisalcu teh vrstic ostanejo nepozabljive.

Leta 1891 obhajali so sedemdesetletnico svoje starosti v krogu mnogobrojnega odličnega občinstva. Tem povodom imenovala jih je Benediška občina častnim svojim občanom, šolska mladina pa je uprizorila pod vodstvom tamošnjega vrlega nadučitelja, g. Jurija Breganta veseloigro: »Štirje letni časi«, živo podobo človeškega življenja, ter je, kakor so mi ranjki sami pravili, svojo nalogo prav povoljno zvršila. O priliki te lepe svečanosti se je blagemu starčku mnogo čestitalo in napijalo, vzlasti se je iskrena želja izražala, da srečno učkajo onega veselega dne, ko bodo v drugič z ovenčano glavo pred oltarjem božjim zapeli slavno »Gloria in excelsis Deo«. To so pokojnik tudi sami srčno želeli, toda »moje misli niso vaše misli«, govori Gospod našega življenja — otožno zadoni mrtvaški zvon na večer, dne 18. oktobra ter daleč na okolo oznanja, da blagega Milošiča ni več. Ta žalostna vest, ki je kmalu došla tudi k nam v Maribor, me je silno presenetila in to tem bolje, ker sem sedaj zgubil vse župnike, pri kojih sem kaplanoval; pred lanskim pobrala je namreč nemila smrt nepozabljivega mi »Roperta«, dekana Zavrčkega, a leta 1889 blagega starčka Matevža Klobasa, župnika v Negovi.

Pogreb bil je napovedan na dne 21. oktobra, krasen jesenski dan, a preotožen za župnijo Benediško, ko je proti poldnevu v pričo 30 duhovnih sobratov in mnogobrojnega ljudstva, od blizu in daleč, položila v hladno krilo matere zemlje pozemeljske ostanke svojega pobožnega, ponižnega in za vse dobro in lepo vnetega dušnega pastirja.

Okolo 45 let so se trudili ranjki v vinogradu Gospodovem, delali so zvesto, delali neumorno za čast in slavo božjo ter vzveličanje neumrljivih duš, zato je pa

Gospodu dopadlo, utrgati si to zlahtno rožico in jo presaditi v vrtič nebeški. — V miru tedaj počivaj, dragi brat v Kristusu, večna luč ti naj sveti! Naj bo tvojim koščicam zemljica lahka, tvoji duši pa sodba srečna in plačilo obilno pri Očetu vsega dobrega! —č.

Sv. misijon pri Sv. Juriju ob Tabru.

Kakor blagodejna juterna rosa oživi vso naravo, tako oživljajo navdušene, do srca segajoče pridige misijonske vernike v ljubezni do svojega Stvarnika. Kdor je imel priliko udeležiti se sv. misijona, prepričan mora biti o brezprimernih koristih, katere nam podaja v vsakem oziru.

Iz vsega srca pak mora biti tedaj hvaležen vsak fāran šentjurski velečastitemu gospodu župniku Francu Zdolšek, kateri so nam v kratkem času svojega pastirovanja v naši fari, ne izvzemši drugih brezštevilnih dobrot, preskrbeli sveti misijon, ustreza je tako občnej mnogoletnej želji šentjurske fare.

Dne 1. novembra pričela sta v naši fari vlč. gg. Matija Tomazetič in Doljak sv. misijon, katerega sta skoz 9 dni opravljala. Manjka mi besed dostojno opisati v srca segajočih pridig, katere so do solz ganile vsacega poslušalca, besed, katere mora oznanjevati le apostol našega Odrešenika. Dal Bog, da bi solze, katere smo točili pri oznanjevanji strašnih svetih resnic naše sv. vere, našle glasen in trajen odmev v naših srcih; le tako bode sv. misijon dosegel uspeh svoj, to je prerojenje našega duhovnega življenja, in ako bodemo ostali zvesti naukom sv. misijona, skazali se bodemo hvaležni tudi našemu gospodu župniku za njihov trud, da so nam naklonili sv. misijon.

Ob zaključku sv. misijona, pri zadnjem pridigi obnovili smo Bogu, Gospodu našemu pokorščino in vedno zvestobo, in — črna zemlja naj ga pogrezne — kdor ne bi držal besede svoje, obljube dane v pričo živega Boga.

Završujoč spis svoj, obračam se do vas, dragi rajski, z milo prošnjo, da bi vam bil odprl sv. misijon oslepljene oči, da bi jih obračali rajši v dobrotno nebo, kakor po pozemeljskih zakladih, in če bodemo živeli po naukih, katere so nam z neumrljivim trudom vcepjevali vlč. gg. misijonarji, dosegli bodemo enkrat ono rajsko veselje, o katerem piše sv. pismo: da ga ni videlo oko, ne slišalo uho, in niti ni prišlo v srce človeško, kaj da je Bog pripravil onim, kateri ga ljubijo.

Vlč. gg. misijonarjem in gospodu župniku Zdolšek pa kličem še enkrat iz srca »Bog plati!« Pondorski.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Videm 8 fl. 9 kr., Vurberg 8 fl. 22 kr., prevzvišeni gosp. knez in škof dr. Mihael Napotnik 5 fl., Braslovče 14 fl. 12 kr., Sevnica 18 fl. 36 kr., Kozje 7 fl., Sv. Vid na Planini 7 fl., Buče 10 fl. 57 kr., Planina 3 fl., Gornji-grad 7 fl. 81 kr.

Gospodarske stvari.

Nekaj o rezi in nje koristi.

Velike važnosti za gospodarje je nedvomno pripravljavanje in vporaba rezanice in mešanice. Cela vrsta slučajev se da naštet, v katerih prinaša ta način obilno hasna, da se namreč tudi slama pametno in s pridom uporablja. Slamo polagati je marsikdo, skoraj vsak več ali manj primoran, bodi-si to ali ono, v največjih slučajih po zimi in s pomladi. Zmeša se s senom, ovsom ali s kako drugo klajo, kjer je na svojem pra-